

en Mulighed, som de ellers ikke vilde have, til at komme med — i hvert Fald en Gang imellem.

Vore Menighedsdelegerater har adskillige Gange talt om at indføre noget lignende, men det er aldrig bleven til noget. Dets har de vel ikke kunnet gennemføre det uden Bemødning fra Menighederne, og dets er de fleste Delegerater jo altid fra Samfundets Centrum, har derfor ikke saa stor Interesse i denne Sag, og har maasse ogsaa deres Betænkninger ved at skulle være med til at betale Delegeraters Rejse fra Hjem eller Vestsiden.

Men Brodre! har vi nu alligevel ikke en Brøde paa vor Samvittighed over for vore Efterkommere derude ved Samfundets Grænser?

Mange af dem har aldrig været repræsenteret ved vore Aarsmøder og kender bogstaveligt intet til Samfundet, dets forskellige Dgaver og Øpremaal — uden gennem vore Blade, og saa maasse, hvad deres Præsti har fortalt dem; men det er alligevel ikke jaadan som selv at have været med, og set med egne Øjne.

Dog tilhører de vort Samfund, er med til at bære dets Byrde, bærer for det og vilde vist ogsaa gerne en Gang imellem ned til vore Aarsmøder og lære Samfundet lidt bedre at kende paa nært. Hold Men de maa opgive dette Haab, Altingerne bliver for store.

Øftermenigheder der inde i Samfundets Centrum (Mellemstaterne) vil I ikke være med til at gøre det muligt for eders Brodre herude ved Grænserne at kunne mødes med eder denne ene Gang om Aaret paa samme Vilkaar, som I selv har, lære Samfundet, dets Øpremaal, Embedsmænd, Præster og Menigheder at kende paa nærmere Hold, og derved — som vi haaber — saa mere Interesse og Kærlighed til vort Kirkesamfund?

Udgifterne derved vil slet ikke blive saa uoverkommelige. Præsterens Rejse plejer i Regelen at beløbe sig til \$15 a \$20, og Delegeraternes vil vel blive omtrent det samme. Kunde en Menighed ikke affe saa meget for haade selv at blive repræsenteret og hjælpe nogle af de fjerneste til ogsaa at blive det?

Det er jo Præster og Menigheder i Samfundets Centrum, der styrer det; udgør alle Tilidsmænd og staaende Komiteer, og det er vist ikke misundelige over; det kan ikke være anderledes. Men den ene Gang om Aaret burde baade Delegerater og Menigheder over hele Samfundet være lige stillede baade med Hensyn til Stemmeret og Betingelser for at kunne bruge denne Ret.

Svordan kan det lade sig gøre? Det synes mig uheldigt at afgøre denne Sag paa et Aarsmøde, da de, der er mest interesserede deri, ikke er til Stede og derfor ikke kan kaste deres Lod i Vægtstaaen. Skal det endelig afgøres paa et Aarsmøde, da bør det som enhver Samfundssag frem i offentligt Møde, saa alle stemmeberettigede Medlemmer kan tale og høre.

Den naturlige og mest retfærdige Maade at afgøre denne Sag paa, synes jeg, vilde være at Samfundets Sekretær sender en trykt Opfordring ud til alle Samfundets Menigheder om ved Menighedsmøder at stemme angaaende denne Sag og saa sende ham Resultatet inden en fastsat Dato. Saa kan han offentliggøre Resultatet, og dermed kan den Sag betragtes som afgjort paa en fuldstændig hæderlig og retfærdig Maade.

Derom I vil række eders Brodre ude ved Grænserne denne Broderhaand og lade dem forstaa, at I gerne vil have dem med og er villige til at lade dem saa lige Naar med eder selv med Hensyn til Rejsedgaver (Villetter kun) til Aarsmødet, saa bliver det jo deres egen Sag — ligesom Præsterens — hvor lidt eller meget de vil gøre Brug deraf, men saa har I i hvert Fald ikke Ansvaret for, at de ikke kan komme.

Chr. Christensen.

Efterkrift.

Det er Aarsmødetanken, det er Repræsentations tanken, det er An-

ledningen for de smaa og fjernliggende Menigheder, som Pajt. Chr. Christensen naar til Lyd for i ovenstående lille Stykke.

At Aarsmøderne kan blive saa vel repræsenteret som muligt, ja, det er efter vor Mening af en gennemgribende Betydning her i vort fjirkkelige Arbejde; thi Arbejde er jo, i Overensstemmelse med Guds Riges Bæren, baaren paa Frihedsprincipet.

Netop af den Grund trænger Aarsmøderne til en saa omfattende Repræsentation som det er muligt.

Aarsmøderne koster Lys over Samfundsvirksomhederne, og jo mere Lys Menighederne faar over alle Arbejdsørene, des mere Kærlighed faar de ogsaa til Virksomhedsrelse af de Dgaver, Herren har lagt hen til os som Kirkesamfund.

Vore Aarsmøder burde være repræsenteret ved mindst 150 Delegerater foruden Præsterne.

En jaadan Repræsentation vilde saa en vidtrækkende Betydning og medføre velsignelsesrige Virkninger paa mange Omraader.

Det Argument f. Eks., at det \$1000 eller maasse \$1500, som dette Tilfælde blev givet Fernbæren, de kunde jo have været sparet og givet til andre og bedre Formaal — ja, „de kunde“ — men Sagen er — det sfer ikke — det vejer ikke noget.

Nej, man maa maale i Guds Riges Sager med en hel anden Maalestok end Formstiftens og Beregningernes Maalestok. Her maa naales med Mandens eller med en levende Interessernes Maalestok.

Vælfes en levende Hjerteinteresse iblandt os — i alle Menigheder, smaa og store — for Herrens store Sag paa Jorden, Sjælens Frelse, saa skal Guds Rige komme med Kraft.

Det er en Kendsgerning, at store Møder (mange af de 25 Aarsmøder, som undertegnede har været med til her i Landet), har noget forunderligt gribeende ved sig, baade til Vælfelse, Ombvendelse, Fornøjelse og magtig Tilskyndelse til Arbejdet i Guds Rige, medens det er Dag.

Det mindes mange af os med inderlig Tak til Herren.

Naar Herrens Mand — Helligaanden — Lov til at tage til Orde under vore Aarsmøder, saa er deres Virkninger uberegnelige.

Broderstabs-Juleaften naar derved dybere Hædder; Lys over Samfundssager spredes viden om, og Enheds tanken bliver derved en langt magtigere Væretkraft i alt vort Arbejde, den bliver vor Stykke.

Ogsaa den anden Rante af Pajt. Chr. Christensen vil jeg adelt fytte —: Vigningsystemet mellem Delegeraterne. Præsterne har brugt det i mange Aar til fælles Glæde og Hjælp.

Jndføres Vigningsystemet i vore Menigheder, der næppe vil komme over \$10 a \$15 for hver Menighed, saa kan alle Menigheder faa en Anledning at være med — selv de fjernliggende.

Vigningsystemets Jndførelse i Menighederne er kun ret og slet, hvad vi kunde kalde at handle broderligt.

Kære Menigheder, sig til huerandre: dette Broderstykke vil vi gennemføre.

Den af Pajt. Christensen antydede Fremgangsmaade er vist den ene rigtige.

I December og Januar afholder de fleste af vore Menigheder deres Aarsmøder, hvor Menighedsfager afgøres, tag da ogsaa dette Punkt op til Drøftelse og Afstemning, Punktet om Vigningsystemet mellem Delegeraterne til Samfundets Aarsmøder.

Suff saa ogsaa jaamtidig følgende Aarsmøde-Beslutning:

„Aarsmødet henstiller til Menigheder, som betjenes af vort Samfundets Præster, at betale mindst Halvdelen af deres Præstis Rejsedgaver til Aarsmødet.“

I Erbødighed,

G. B. Christensen.

En Solnedgang.

At se Solen gaa ned, er for de fleste Bedkommende ingen Mærkelighed. Der kan dog være meget stor Forskel paa Solnedgang; og den kan efter de forskellige Naturumgivelser tage sig helt forskjelligt ud. Det var en Dags Tid før vi kom til New York fra Danmark, en yndig, stille Aften. Solen dalede i den vestlige Horisont. Havet var næsten blankt; kun nogle ganske fine Strøgninger. Der var ingen pragtfulde Naturumgivelser — kun Land, saa langt Øiet kunde sene — og dog var det et imponerende Syn hin Aften at se Solen dale. Gylde- rødt sank den dybere og dybere, efterladende et forgyldt Skær paa den vestlige Himmel, medens de enkelte Skyer, der sad oven over, var som broderet med Guld. Manges Bliffe var ufravendt rettede paa dette yndige Aftenbillede. Der, hvor den for os syntes at dale, stod den jo egentlig op i det Land, der var vore Duffers og Kængslers Maal. Nu var der kun det halve af den gyldne røde Skive at se. Kender De ikke Sangen: „Og stundom, naar Solen mod Vesten sig sænker“ — led det fra en i Rejseselskabet. Jo vist gør jeg det, begynd bare. Og mens Solen sank, hørte vi Sangen:

„Og stundom, naar Solen mod Vesten sig sænker; Dens Silken fra Dagen, den sidste mig bringer; Du Jerimaa paa Himlen — da stille jeg tænker, Kan hende i Nat gaar jeg hjem.“

Kor: Hjem, hjem; der i det klare blaa Hjem, hjem, snart skal jeg fare saa hjem, hjem.

Sigt over Skoven hos Jesus, der har jeg mig hjem.

Velkommen du salige Aften i Tiden, Som en Gang for altid skal afslutte Striden

Dg føre mig hjem, naar min Dag er hengleden

Til Jesus som vandt mig mit hjem.“

Kor.

Der var Stilhed — Aftenens underlige Stilhed. Endnu længe var alle Bliffe ufravendt rettede paa den vestlige Horisont. Alle beundrede den yndige Solnedgang — hær med sine Lanter — sine Kængslere. Men jeg fattede i min Sjæls inderste: O, min Gud! maa min Livsdag blive som denne. Naar min Livsdag er til Ende, min Sol den jynfer, maa der være lidt af en gylden Glans tilbage. Naar min Gjerning med Naade, saa de efterlevende, der betragter min jynferede Sol, ogsaa maa se noget af en gylden Glans — en Velsignelses Frukt der, hvor min Vej den gif. Ja, tænkte jeg, jaadan er den Kristnes sidste Aften, som denne her. Dagen har maasse været stormfulde, Vølgerne har ofte gaaet højt og bruset mod Studen paa Livets stormfulde Hav — men nu er alt bleven stille. Vor Livs- sol her gaar ned; men naar op i Evighedsens Land, vore dybeste Kængslers og Attraas Maal. O, ja, den kommer en Gang — kommer for os alle — den sidste Aften. Den kommer ikke ens for alle; Vigelser der er Forskel paa Solnedgang i Naturens Rige, saa ogsaa i Menneskelivets Verden. Den er heller ikke ligedan for alle Guds Børn. For mange var det stormfuldt; og mørke Skyer jog huerandre i Lanterens Verden, mens Solen dalede. Men inderst inde var der alligevel stille. Det saa maasse mørkt ud for de omkringstaaende; det saa for dem ud, som deres Livs- solte forandt med den kære, der gif bort fra dem — en kær Fader, Moder, Vægefælle eller elsket. Men paa den dødes Ansigt stod Freden at læse; der var Glans selv i det bristende Øje, medens de blege, dirrende Læber hvilede Rabnet — Jesus. Ja, han — Livs- solen fra Himlen — formaar at kaste Glans over Livets Aften. Naar Livet leves i Troen paa ham, bliver der ogsaa noget af en gylden Glans, naar Solen daler her. Og det vil være hvad der udtales i det lille Vers:

En Gang naar Dagen led mod Kvæld, Dg Sol gaar goldenrød til No. Her elsket Kæster siger; Gaf ind og hvil, du var mig tro. Da skal jeg frelst fra Synd og V. Infat til Ansigt Jesus se. E. Krogh.

Mid-Akademi.

I gamle Dage, i den jaakaldte lærde Tid, var der nogle betænksomme Menneker, som af Agtelse for den almene Befolkning og for Landet Sprog til oprettet en Sprog- læringsforening.

Den kaldte sig Mid-Akademi, og, som Naamet antyder, fremstillede den sig for Lanter i Stifkelle af et Mølleværk. Medlemmerne antog Naame hentede fra Mølle- haandværket; ved Foreningens Møder sad man paa Stole i Form af Møllestætte, og Bordet forestillede et Dejstrug. Der sad saa Mr. (Mølle) Aljel, Mr. Sjul, Sten, Stub og vel Mr. Villedjern og sigtede Sproget for de fremmede Ord. Mid, som var blandet ind efter fjere Maalestok.

Hvis Mid i Sproget tyder paa Lærdom, saa befinder vi os nu igen i en lærd Tid. Dg det tyder jo da paa Lærdom, naar man jaadan, ret som det er, kan præsentere en Uænding for sine Læsere og Tilhørere.

Min kære medstuderende, som jeg nu tænker paa, maatte jo dog have lært at sige Climax, før han i sin Prøveprædiken kunde tale til os om Guds Naades Climax. Dg hans Værdighed, som ogsaa vil lykkeligere sine Jaar med lidt Girafsjede, idet han højtidelig anmelder: „Nu skal Dere høre, hoesen det lyder paa Grundproget,“ han maa da ogsaa være lidt af en Latiner, selv om Binden førte den lille ekstra Dpstrift ud gemmen det aabne Bindue, og den græffe Del af hans Prædiken dermed gif ud af Dagsordenen.

Dg hvad andet skal man tænke og sige om Per Mortensen, Cimbrus og andre sligtige Skribenter i vort Samfundts Blade. Cimbrus erer Dufferne i „Danferen“ Nr. 62, fordi de holder deres Sprog rent for fremmede Ord; men i samme Stykke vanærer han sit eget Sprog ved at indblande en hel Del Tjst og Engelf. Per Mortensen paa- sjaar i Nr. 76, at det maa være baade første og anden Betingelse for vort Skriveri, at alle forstaaer, ja, saa de kan „saa fat i det lille, vi bringer til Lørd“; men lige efter fylder han Torvet med „Problemer“, „Individualisme“, „Krisofrati“, „Prokretariat“, „stokkonser- vativ“, „teoretisere“. Vi vil for- staa, at man maa siddende inde med et Del Lærdom, naar man jaaledes kan staa sin egen Paastand ihjel med fremmede Ord.

Derfor vil man finde det rimeligt, naar jeg slutter som saa: Thi mærker vi, at vi igen er inde i „Den lærde Tid.“ Dg nu: et Mid- Akademi Det trænger vi.

Det hører vist nok til Sjældenheder, at „Danf luth. Kirkeblad“ sjaar over i det fremmede. Men naar nogle enkelte Vidagdere har brugt at udstafere opbyggelige Betragtninger med „Guds passio- objektive Sandlemaade“, „Kristi utrolige Paradosfer“, eller naar der har været Tale om at Serrens Ord er „anthropologiske“, Guds Ord skal „assimileres“ og lignende, da er det vel Grund til at gøre opmærksom paa, at jaadanne Udtryk er uforståelige Midklumper i en- foldige Sjæles aandelige Mad.

„Danferen“ er jo mere af en Avis, og derfor er den ogsaa i sig- hed med andre danske Aviser mere inde paa Sprogblandingen. Pajt. Wils. Beck tog i sin Tid kraftigt til Orde imod „Universitets- Bolapffen“, som han kaldte det. Han mente, man burde tale og skrive Dansk i Danmark. Dg nu med Hensyn til os, som skriver i „Danferen“ til danske Læsere, da mener jeg, at vi godt kan behøve en Advarsel imod Universitets-Bolapffen samt et lille Ord mod Sprogblandin- gen i Almindelighed. Jeg synes, at

„Danferens“ Indhold er som Regel for godt til at forklæde sig i frem- mede Ord, som de fleste Læsere ikke forstaa; og vort Sprog er baade rigt nok til og bedre kjent med at være disse Lapper foruden.

Dg hvor glider vi hen, hvis ikke der begynder en Smule? I sin gamle Sprogblandings lærde Tid skrev en dansk Doffatter et dansk Vers jaaledes:

Gingimus in Gadibus cum Jom- frubus atque Madamis Slogimus in Stenibus cum Stoffi- bus atque Napiris Tum verunt vagri et nos in Naad- stuvium slæbum Slogimus in Dalerum et sic gladi- slapimus derfra.

Ikke jaadt! Lad os sætte os til Modværge, for vi lander paa samme sproglige Bredegrad. Thi hvis vi indheiter „Gingimus in Gadibus“, er det ikke saa godt at vide, om vi nogen Sunde „slapimus derfra“.

Man er maasse tilbøjelig til at slette som saa: „Men med Hensyn til Engelft er det da en anden Sag, idet vore Blade jnt er beregnet paa dansk-amerikanske Læsere“. Kan vi derfor blive nogenlunde forstaaet for latinske, franske og andre usfor- staaelige Ord, da gør det ingen Ting, om der kommer en Del engelft Ord imellem.

Det passer imidlertid ikke. Alle „Danferens“ Læsere forstaaer jo ikke Engelft; og hvorfor skal vi være henhjnsløse mod nogen eneste? Bladet vil gerne sendes hjem til Danmark som et lille Bud fra Slægt til Slægt. Men de fleste af dem derhjemme forstaaer ikke Engelft. Nykommere vil ogsaa gerne læse vort danske Blad, og vi ser gerne, at de gør det; men lad os saa ikke vanfæliggøre dette ved at blande Sproget med Engelft der, hvor vi kan finde Udtryk for Lan- ten i vort Modersmaal.

Dg endelig lad os ogsaa være enige om, at det er alt andet end „dejlst“, naar der jaaledes, ret som det er, hoppes paa engelft Stykker. Der har vi atter Per Mortensen. Det er nu „min choice“, siger han. Dg: „What next?“ Saa kommer Landkomiteen ind over et Stykke Land, som ikke er „impro- ved“, indtil den standser for Sup- per“. Næste Gang møder vi maasse en hel „great“ Stare „people“ med „Streetkaren“ eller „by team“ paa Vej til deres „Soulserger“ for at „surpraise“ him.

I Betragtning af alt dette anbefaler jeg Mid-Akademi. Det vil sige: Vi beslutter os paa at skrive et dansk Sprog, som jaaviddt muligt forstaaes af hver eneste af vore Læsere, og som ikke gøres smagløst og latterligt ved fremmede Ordts Ind- blanding. Svad mener I, Brodre? B. B. Thorebn. Eugene, Oregon.

Et Horn, Ja.

Vi har saa haat et kort Marcus a Landbrug her paa Stole; men da en af Deltagerne har indendit en, nogle Smaastjefreoret, ganske god Beretning om det, saa jeg ikke frive udsjelligt derom; men synes med at fremhæve en Ud- talelse af Prof. Golden om Sko- lens, d. e. den religionsløse Sko- lens Gjerning og Betydning.

Saa sagde blandt andet: „Sto- len kan ikke gøre en Mand til noget andet, end han er. Den udvæler blot hans naturlige Evner og An- lag. En Nar bliver der til en Narre Nar, fordi hans naturlige Livsleg udvælges. En forstaaende Mand bliver der en større Mand, fordi hans naturlige Evner ud- vikles, og hans Kundskaber for- øges“. Den første Sætning kan en alvorlig Kristen ikke godt bi- falde, fordi der er altfor mange Eksempler paa, at de unge fra kristne Hjem kan drages bort fra deres Tro ved den Overflod af materielle Kundskaber og det let- færdige Ungdomsliv, som ofte findes paa de religionsløse Skoler. Dg paa den anden Side kender vi jo ogsaa mange Eksempler paa, at den kristelige Skole har været et Mid- del til at vække de unge til en le- vende, bevidst Tro eller lede dem til Ombvendelse.

Dr. Mary Keiffen har solgt sit Hus med tilhørende Land til Thor Madsen for \$5,000. Sun agter at rejse med sin Moder og Søster til Alberta til Joraaret. Den 30. Okt. var her Bryllup. Pastor Jaakon Jørgensen fra den d. l. kirke i Dak Hill og Miss Theresja Grumstrup fra Audubon viedes af Brudgommens Fader, Pajt. Jørgensen af den d. l. kirke. Vielsen fandt Sted i kirken i Simballton. Efter Vielsen jaaledes Gæsterne hos Brudens Søster og Svoger, Mr. og Mrs. Harald Gan- jen i Elk Horn. Der er i denne Tid stort Udvalg til nedat Pris i Elk Horn Clothing Store. Prof. Anders Søn Mikard har i længere Tid baaret sin ene Arm i et Bind, ja har endog maattet underkaste sig en Operation. Nu er Armen dog bedre. En ung norsk Farmer Ole Olsen, som bor et Par Mil Nordost for Byen, er i disse Dage bleven øve- retet for Appendicitis paa Hovi- talet i Atlantik. Lægerne tviler om at kunne redde hans Liv.

Bekendtgørelser.

Skoleledningsmøde

afholdes, om Gud vil, Lørdag den tredie (3die) December paa Trinitatis Seminarium. Mødet begynder om Formiddagen, kl. 10. Alle Medlemmer bedes om at give Møde.

Paa Direktionens Vegne. C. C. Kloth.

Missionsmøde.

Vil Gud bliver der Missionsmøde i Bella dansk ev.-luth. Kirke, Omaha, Nebr., i Dagen fra 1. til 6. Dec. 1908.

S. M. Ganjen. Mgh. Præst.

Missionsmøder.

Vil Gud, bliver der Missions- møde i Logan den 2. Dec., i Wal- back den 3., i Ord den 4. og i Cushing, Nebr. den 5—6. Dec. En kærlig Jndbydelse til alle.

S. M. Larjen.

Dogbinder sættes.

En dygtig og paalidelig Dogbin- der kan saa Plads straks i Dan. Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

Agenter Dufkes

for vore særdeles smagfulde im- porterede „Celluloid“ Bogmærker. Vi er i Stand til at byde særdeles gode Vilkaar. Juletiden forejaar, da Tufinder af disse smukke Bog- mærker kan jøiges. Selv Børn kan skaffe sig en betydelig Jndtægt derved. Skriv i Dag efter Betingelser eller send 10c for en Prøve.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

„Lys paa Bejen“.

Smaaattræk og Fortællinger til Brug for Præster og Søndagskole- lærere. En ny Samling til Behø- ning af bibelske Sandheder, funde og naturlige med Sandhedens Præg, særlig passende for Søndagskole- ne. Bogen er ogsaa bestemt for Læs- ning i Hjemmene og vil yde god Hjælp til Ordets Forstaaelse. For at lette Brugen er der i Bogen en Fortegnelse, der viser, paa hvilke Sider der findes Fortællinger til de anførte Skriftsteder, hvilket er meget praktisk. 242 Sider godt indb. Pris \$1.20.

Dan. Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

Til mine Børn.

Korte Betragtninger af Hønsjøri. Af første Stykke følgende: „I denne lille Bog vil jeg ned- skrive for mine Børn, hvad der har bevæget deres Fader i hans Dns Dage.“ Ganske jævne Sandheder. Han saa lyst paa Livet og hvorfor? Fordi Gud havde elsket ham over al Maade, Gud havde skænket ham al den Lykke, der vel kunde findes noget Menneske og til den Lykke herte ogsaa I, mine Børn.“ 88 Sider i Omflag, Pris 40 Cents. Dan. Luth. Publ. House, Blair, Nebr.